

Միսաք Մեծարեւնց

Յայգանվագ

Կուգա սիրերգն հեղեղատին
անտառներու մեջ մենիկ,
երբ ժըխորներ պահ մ'ընդհատին,
հասնի գիշերն երջանիկ.

Արևելքի գիշեր մը ջինջ,
շափյուղագարդ երկինքով,
ուր հեշտություն է ամեն ինչ,
ամեն իր լի բուրմունքով:

Ծառաստվերի տակ սխրալի,
բուներուն մոտ ու հեռու,
ջինջ հեղեղը կը թավալի
արծաթացող լույսերու:

Ու կը շրջի անտես ոգին
հոն անտառի ծառերուն`
խարշափն որոնց թույլ, հեշտագին,
կը նվագե օրորուն:

Պիշ կը դիտեն սաղարթախիտ
արահետները նրբին,
ու երագներս ականակիթ
հետզհետե կը թափի՛ն...

... Դեռ մինչև ե՞րբ, ըսե՛, հոգիս,
դեռ մինչև ե՞րբ տառապիմ՝
պրպտելով անըջանքիս
թոշ ծաղիկը մտերիմ:

Գուցե վաղը մթնե հոգիս,
գուցե դո՛ւն ալ թարշամիս,
մ'եղծեր հըմայքն անըջանքիս
ու ծաղիկը պաշտումիս...